

Dana Vitor — Dva lajka do ljubavi

Copyright © 2022 Dana Vitor
Copyright © 2022 za Srbiju Talija Izdavaštvo

Ova publikacija se u celini ili u delovima ne sme umnožavati, preštapavati ili prenositi u bilo kojoj formi ili bilo kojim sredstvom bez dozvole autora ili izdavača, niti može biti na bilo koji drugi način ili bilo kojim drugim sredstvima distribuirana ili umnožavana bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač po odredbama Zakona o autorskim pravima.

www.talijaizdavastvo.rs

Dana Vitor

DVA LAJKA DO
LJUBAVI

TALIJA IZDAVAŠTVO

NIŠ, 2022

DVA LAJKA DO
LJUBAVI

„Nismo ono što mislimo o sebi, već
izbor koji donosimo“
Edward Snowden

Recenzija

Novi roman Dane Vitor „Dva like do ljubavi“ na veoma slikovit, pitak, ali nadasve realan način uvodi nas u svet izvitoperenih moralnih normi, nipodaštavanja ljubavi, emocija, ljudskosti, čistote, iskrenosti, plemenitosti, a veličanja nekih drugih „vrednosti“ modernog društva.

Već sam naslov govori o apsurdnosti i varljivosti virtuelne realnosti. Facebook, kao ogledalo izokrenute stvarnosti, glumaca pod maskama, rađanja virtuelnih emocija koje bujaju kroz iluziju, stvara privid ispunjenja neostvarenih želja, do tih razmera da se to reflektuje na opipljivu stvarnost i živote pojedinaca.

Sudbina glavne junakinje Sofije, njene porodice, njenih ljubavi i prijatelja uvodi čitaoca u surovu realnost sjaja i bede jednog društva, u kome ljubav kao ekspresija duše gubi svaki smisao. Zaljubljeni obično zavole svoju iluziju — jer svi vidimo samo ono što nosimo u sebi. „Ono što te danas povredi, sutra te čini jačim“ — navodi Dana Vitor — i upravo tako prelazeći trnovit put slomljene iluzije o ljubavi, tražeći sreću, nakon mnogih prepreka, Sofija iznova pronalazi snagu i hrabrost da veruje i da se bori za ljubav. Sreća, ponekad zna biti spora, ali je dostižna. Obično stigne,

kada spoznamo šta je za nas zapravo sreća. Nasuprot tome sudbine Eržbet i Vesne pozivaju nas da razmislimo o savesti, kao kategoriji koja izumire. Srne padaju, a krivci žive... Reči su često i med i žaoka, zapravo najubistvenije oružje, a ljudi često nisu svesni posledica svog činjenja, odnosno ne činjenja...

Kroz sudbine likova romana pitanja se sama nameću — Gde smo to svi mi? Gde nam je fokus? Koje vrednosti veličamo? Koju stvarnost živimo? Svakodnevno prisutno odvajanje duha i tela... telo kao oruđe a šta je sa dušom? Koju cenu ona plaća? Kuda ide čovečanstvo — ka svetlu ili tami? Da li je stvarnost komedija lakrdijaša ili tragedija realnosti? Razmislite o tome.

Sublimacija ovih redova je sve više prisutna prostitucija duše i vapaj za promenom... vapaj za ljudskošću, ljubavlju, emocijom, plemenitošću i sjedinjavanjem duše i tela. U tom maniru Dana Vitor iznosi — „Često se ljubav povezuje sa godinama i mladošću, a ne sa dušom. Duša nema godine... ona je bezvremena kategorija i ona uvek može da voli. Za to je i stvorena“

Život može biti meka staza, trnovit put ili lavirint — zapitajte se šta gajite u sebi i koji put birate? Ishod je uvek isti i jedino pitanje koje se nameće na kraju je — Da li je bilo lako? Za tu lakoću ste jedino vi odgovorni.

Jelena Andrić

— *Kad pomisliš da ne može gore, život te demantuje*
— proletelo je Sofiji kroz glavu dok je jurila ka maloj seoskoj pošti, koja subotom radi do 12 sati, da plati pristigle račune za struju. Juče je, u Zrenjaninu, pokušala da proda prsten koji je dobila na poklon od Leona kao zalag večne ljubavi i odanosti.

Kada je izašla iz zlatare bila je kao u nekom bunilu, a onda je krenulo sve u njoj da vrišti. Zavrtelo joj se u glavi. Pogledom je tražila prvu klupu na koju bi mogla da se sruči.

Prsten, za koji je verovala da je zlatan sa poludragim kamenom, bio je obična, dobro urađena, bižuterija sa obojenim staklom koje liči na ametist. Nije bilo nijedne slobodne klupe, ali je videla stolice u bašti kafea „Caffe, caffè” i sručila se kao kad neko baca vreću krompira. Kelner joj je odmah prišao i pitao šta želi.

— Sreću... želim sreću! — izletelo joj je nekontrolisano.

Kelner je pogledao ozbiljno i rekao:

— Na pravom ste mestu, devojko! Voćni koktel Srećan dan — Happy day — narandža, malina, cvekla i šargarepa. Može?

— Da... da... svakako... — promucala je očiju punih suza i malo postidjeno.

Kelner joj se zagledao na trenutak u oči, učinilo se kao da hoće nešto da kaže ali je oćutao što god da je hteo da kaže i hitrim korakom otišao po porudžbinu.

Gledala je za njim zbunjeno, a onda bacila pogled na cenovnik i shvatila da ako to kupi neće imati dovoljno novca za račune. I ovako može da plati samo deo — pomislila je uspaničeno. Brzo je ustala, prišla šanku i otkazala porudžbinu.

Novčanik nije dozvoljavao takav luksuz. Čula je, izlazeći iz lokala, kelnera kako tiho psuje. Ranije bi se zbog toga potresla, ali sad joj je sve bilo ravno — ravnije nego polja koja su je okruživala ceo život. Sa radija, iz kafea je dopirala pesma: *Hajdemo u planine jer tamo nema zime!*

Sofija pomisli kako bi bilo lepo spakovati se i otići bilo kuda iz ove ravne ploče u kojoj nemaš gde da se sakriješ čak ni od sopstvenog pogleda. Bilo kuda, bilo kako, bilo čime, ali činilo joj se da je u kamenoj kuli čiji zidovi svakog trenu rastu sve više i više i da joj puta nema nijednog. To je bilo juče.

Danas je vrištanje prešlo u nemi oćaj.

Oćaj — njen oćaj — koji je obuzimao celu celcatu od temena do najtananijeg nerva malog prsta na nozi. Pulsirajući bol u glavi je postajao sve jaći dok je ulazila u malu seosku poštu. Red je dopirao do izlaznih vrata nalik vijugavom telu zmije, a službenika nigde. Svi su u redu jedni druge poznavali i ćavrljali o seoskim traćevima i dogodovštinama.

Svi su sve znali... šta će im internet kad je ovde sve na uvo?! — prolete Sofiji kroz glavu, — a za vaskoliki svet šta ih pa briga? Oni su sebi dovoljni.

Dok je čekala da dođe šalterski službenik i poplaća sve račune, u ustima joj se javio ukus sladoleda od vanile prelivenog čokoladom i mlevenim orahom koji joj je Leon poslužio kad je prvi put došla kod njega, kući. Žena i deca su bili na moru, u Crnoj Gori, gde je imao kuću u malom mestu po imenu Perazića Do.

Sećala se kako je sa radoznalošću i ljubopitljivošću razgledala veliki prostran stan uređen stilskim nameštajem iz XIX veka, sa puno knjiga i slika — sve ono o čemu je u svojoj roditeljskoj kući u Petrovom Selu mogla samo da sanja. Imala je 21 godinu, treća godina studija i sve je za nju još imalo smisla, pa i nagrada koju je dobila na konkursu za kratku priču koju je raspisao kulturni centar Novog Sada. Ona je verovala da joj je Leon pomogao, a i on je držao nekako u uverenju da je njegov uticaj na žiri bio presudan.

Leon Popović, pisac, dramaturg, rodom iz Reke Crnojevića, profesor na fakultetu, 20 godina stariji od nje, s kojim je bila u tajnoj vezi već tri godine joj je jednostavno rekao da je priča gotova. Njihova priča. U stvari ispostavilo se da neke *njihove* priče i nema. Da je sve umislila, shvatila pogrešno i preozbiljno. Postoji njegova priča i njena priča koje se bitno razlikuju.

Ostavio je otvoren fejs, i posle svega, verovala je da je to uradio namerno. Ušla je u poruke radoznala da li i on kao i ona čuva sva njihova pisma i poruke, a onda je posle pet minuta ostala u šoku — saznala je nešto što nije mogla da zamisli ni u snu. Kada ga je pitala kako je to moguće on je samo promrmljao *to nema nikakve veze*. Baš tako je rekao: *to nema nikakve veze*. To što nema nikakve veze je bilo saznanje da je samo jedna od mnogih studentkinja, kao i žena raznih godišta kojima on *posvećuje pažnju* kako je objasnio to što je videla.

Pažnja je bila blaga reč, eufemizam za nešto što joj je bilo teško shvatljivo: tu je bilo slika obnaženih žena i devojaka praćene izlivima strasti kroz reč i sliku, i sve filovano izjavama ljubavi. Radio je i za jednu izdavačku kuću kao recenzent i lektor i korektor pa je na njegovom zidu bilo uvek ushićenih izjava zahvalnosti spisatelja oba pola, različitih godišta, a zajedničko im je bilo da su bili prosečnog talenta pa čak i ispod toga, ali željni priznanja i slave jer su bili nepravedno zapostavljeni i nepriznati po njihovim sopstvenim umišljajima. Bar se tako činilo njoj, Sofiji — talentovanoj devojci koja je verovala kao i svaka mladost da svet počinje od njih.

Leon im je svojom akademskom titulom davao validnost i potvrdu da nešto vrede. Svojim ušima je čula koliko se puta žalio izdavaču za koga je radio da će mu glava pući od količne gluposti koje čita i netalesovanosti o kojoj mora da piše sa pijetatom. S gađenjem je, privatno, njoj lično, govorio o precvalim pesnikinjama u kasnim četrdesetim koje pišu o zaljubljenosti kao da su u prvom razredu gimnazije, a pri tom na facebook-u kače svoje slike sa dekolteom do struka i šlicom do kuka, ili čikicama koji pevaju o damarima srca i neprospavanim noćima u svojoj petoj deceniji života, a opet javno je pisao hvalospeve kao da su Šekspirovi soneti. Izdavač bi povećao naknadu za recenziju i Leon bi naravno pristao i da piše dalje i da radi promocije. Jednom joj je čak dao da ona napiše recenziju romana neke devojčice bogatih roditelja koji je bio takav da ga je i ona Sofija jedva pročitala do kraja. Devojčica od šesnaest godina je pisala takvim nakaradnim psovačkim jezikom i o takvim stvarima da joj je sigurno bio potreban ne recenzent i izdavač, nego

dobar psiholog. Napisala je, ipak, a Leon je svoju oduševljenost napisanim izrazio tako što ga je potpisao, a dobijeni novac stavio u džep. Sofiji to ni tada nije bilo čudno, niti mu je zamerala ali je shvatila da njeno pisanje vredi i da je, možda talentovana i više nego što je mogla da predpostavi. Krenula je da piše kratke priče, prikaze o pročitanim knjigama, i da ih objavljuje na stranici koju je nazvala: *Pričam ti priču*.

Sofija je očekivala da će se on konačno odlučiti za razvod, a desilo se sve suprotno, što nije mogla da zamisli ni u najružnijem snu. Rekao je da je sve gotovo. *Game over*. Samo tako. U stvari bilo je gore od „samo tako“.

Sve se desilo posle noći u njegovom stanu dok su mu žena i deca bili na vikendu u Budimpešti kod njenih. Ona je, inače, bila Mađarica. Posle strasti došlo je otrežnjenje — otvoren fejs i na njene suze odgovor:

— A šta si ti mislila? Da si jedina? Nikada ti nisam ni rekao da te volim. Nikada ti ništa nisam ni obećao. Sve si sama umislila. Sve si sama tražila, — bile su njegove reči.

Sofija ga je gledala širom otvorenih očiju ne verujući da to što čuje on stvarno i izgovara.

— Uostalom, sem svojim telom čime može da impresionira mene, Leona Popovića, seljančica iz Petrovog Sela?

To joj je rekao uhvativši je grubo ispod brade a onda se spustio rukama do njenih grudi i počeo da palčevima steže njene bradavice. Osetila je i užas i strah i bol i želju, poniženje, očaj — sve u trenu. Nije se opirala — bila je hipnotisana očajem, i željom čitavog svog bića da ga zadrži. Onda je izenada i grubo okrenuo preko naslona svog pisaćeg stola, razmakao

noge i uleteo svom silinom u njeno nežno vitko telo ne obazirući se na njen bolni krik i jecaj. Grubo gotovo nalik silovanju je uzeo. Kada se ispraznio samo joj je rekao da se obuče i da je vreme da ide, sam izašavši iz sobe.

Pokupila je svoje stvari i izašla tiho potpuno sludena. Mislila je da se to nije desilo njoj već da je gledala neki suludi film. Nije bio film. Bio je to njen život. Pokušavala je sutradan i narednih dana da dođe do njega, slala mu poruke na fejs, molila, lepila po zidu pesme ali on je ostao neumoljiv.

Na svako njeno „*ali Leone ti me voliš, ja te volim i mi se volimo*“ on je ćutao, prekidao telefonski razgovor, a i kad je govorio ponavljao je kao pokvarena gramofonska ploča da on u stvari voli svoju ženu koja mu je *sve na svetu* i da, nju, Sofiju nikada nije ni voleo. Rekao je da je ona sama sve organizovala i zavela njega, poštenog i uglednog profesora Univerziteta, pisca, lektora i recenzenta traženog u više izdavačkih kući, supruge, oca porodice i pobožnog i bogobojažljivog čoveka koji je u stvari upao u njene kandže, nesvestan svega. Razrogačenih očiju je slušala njegov monolog pokušajući da ga podseti da je sam govorio kako je nesrećan i usamljen u braku i kako mu je mučno i da uđe u tu kuću ali eto zbog dece se žrtvuje. Kako toliko ne može da podnese dodir sopstvene žene da spavaju odavno ne u odvojenim krevetima nego odvojenim sobama. Da nikada ne pričaju, a da ga je ona vratila u život. Bila je, kako joj je govorio, *njegova inspiracija*, „*mala vila iz Ravnice Suncokretovog cveta*“ i *njegova uteha*. Na sve to prokomentarisao je da se on toga ne seća i da je i to sve izmislila i umislila, želeći da kompromituje njegov lik uglednog profesora, pisca i kulturnog radnika, kao

i da bi lakše polagala ispite na fakultetu. Još je pitao ko joj je i koliko platio za to.

Ostala je zagledana u njega širom otvorenih usta kojima je pokušavala da uhvati dah.

Otkriće da nije jedina je slomilo skroz. Shvatila je da mu je samo igračka do koje mu je bilo stalo dok je bila nova, a onda kao i svaka igračka kad je počela da zamara bila je odbačena. Reč *šokirano* teško može da opiše njeno stanje. Seća se da, da kada je te noći došla u svoju iznajmljenu garsonjeru na Limanu da se oteturala do ormarića sa lekovima i tu je pronašla sredstvo za smirenje. Na trenutak je pomislila da je sve bio ružan san, da ona to u stvari nije videla, i da je Leon nije praktično silovao i izbacio iz stana kao što se izbacuje đubre u posleponoćnoj šetnji da ne vidi komšiluk koliko je. Premotavala je dugo scenu kada je kroz suze rekla Leonu koliko ga voli i koliko joj nedostaje kako je samo ledeno pogledao i rekao da on ne zna o čemu ona to priča i da je sve izmislila.

Slala mu je poruke i pokušavala da ga presretne na fakultetskom hodniku, a onda joj se javila njegova žena na jedan od njenih bezbrojnih telefonskih poziva i rekla da ostavi Leona na miru.

Na kraju je on presreo u hodniku biblioteke na fakultetu.

Bio je grub, kratak i jasan:

— Budeš li me proganjala prijaviću te policiji. Budeš li bilo kome zucnula o bilo čemu tvoje slike ću podeliti po fejsu svima koji te znaju. Neke ću poslati i tvojim roditeljima.

— Ali ti si me slikao... ti si ih tražio... — promucala je zabezegnuto.

— Ja? Ma hajde! Slala si mi u inbox i zatrpavala ko i ostale ludace tvog profila, rekao je ciničnim osmehom.

Niz lice su počele da joj se slivaju suze.

Osećala je da ga njene suze nerviraju. Podsećanje na lepe trenutke, izjave o večnoj ljubavi o pesmama koje joj je posvetio samo su ga još više nervirale. Rekao je da je on čak jedva i poznaje i ponovio po ko zna koji put da je sve umislila. Gledala ga je zabezegnuto. Te noći je završila u urgentnom centru u Novom Sadu — ali kada ga je odatle nazvala rekao je da ne želi da je čuje i kada mu je rekla odakle zove, procedio je kroz zube:

— Možeš biti i na Marsu što se mene tiče samo mi se ne javljaj. Gde god da si srećan ti put i ne javljaj se! — njegov ledeni ton joj je ledio srce i dušu.

— Pesme... pa pesme koje si mi posvetio... zar to ne znači ništa... — jedva je hvatala dah da to izgovori.

Sa druge strane se čuo ledeni smeh:

— Pesme! Pesme koje si mislila da su tebi posvećene slao sam na još desetak adresa, nijedna nije bila tebi posvećena niti si me inspirisala — rekao i prekinuo vezu.

Kada je došla kući, i izašla na fejs videla je da je obrisao i blokirao. Pokušala je još jednom da ga pozove ali je bio stalno nedostupan. Do skoro joj je govorio da je za nju uvek dostupan i da će uvek biti dostupan.

— *Muškarce ne slušaj šta govore, već gledaj šta rade ako želiš da budeš srećna!* — setila se saveta svoje majke. A Leon je radio šta je hteo i s kim je hteo ono što je hteo. Ona mu se samo našla na putu. Sama istrčala, sama se namestila, a verovala je da je voleo. On joj je bio prvi muškarac: ljubav, strast, slepilo. Predavala mu se svaki put i dušom i telom. Nije razmišljala ni o čemu.

Nije imala drugaricu, prijatelje nikog. Došla iz malog mesta naletela je na Leona koji je fascinirao na svaki način: intelektualno, kao muškarac i kao prijatelj. Kad nemate pravog prijatelja onda ćete svakog prigrliti za prijatelja jer duša traži srodnu dušu, srce traži ljubav, a ruka traži drugu ruku da je mije. Ona je verovala da je Leon to sve njoj. U svom emotivnom slepilu previdela je jednu stvar: da on ima ženu i decu, i da je stalno okružen drugim ženama i na fejsu i u stvarnosti. Sofija je verovala u ono što je želela da veruje: da je ona za njega isto što i on za nju: sreća, ljubav, radost, Sunce, „centar njenog Univerzuma“ — kako je znala da mu kaže.

A onda se prenela iz tog sna satkanog od sopstvenih emocija. Grubo, neočekivano i postala svesna svega, i to u Urgentnom centru — okružena ljudima koji su u bezizlazu. Nije imala čak ni zdravstvenu knjižicu. Ni novac. Usta su joj se sušila i osetila je strašnu žeđ. Nije imala kod sebe novac čak ni za flašicu vode iz automata u hodniku bolnice. Osetila je ponovo oštar bol u srcu i pokušavala ponovo da uhvati dah. Čula je kako neko zove sestru koja se u trenu našla pored nje ubrizgala joj je nešto za smirenje i osetila je kako tone u san. Ta noć, ta noć je bila njeno strašno osvešćenje. Bolno buđenje iz jednog sna za koji je verovala da je stvarnost.

Ostala je sama. Odbačena kao stara kuhinjska pohabana krpa: a imala je samo dvadeset četiri godine. Te godine su se desile tri stvari: diplomirala je na katedri za srpski jezik, ostala bez Leona i završila svoju prvu knjigu pod naslovom *Novosadske priče*. Poslednja priča se zvala *Iz urgentnog centra* — dopisana posle te noći za koju je mislila da se ne događa njoj, da je ružan

san. San je bila stvarnost, a stvarnost košmar. Mislila je da će joj Leon pomoći i oko izdavanja i recenzije ali on je već duže vreme izbegavao svaki razgovor na tu temu pravdajući se umorom, prezaposlenošću, koja se očitavala u velikom broju tekstova koje je čitao svaki dan i lekturisao i pisao recenzije. Sada joj je sve bilo jasno. Neko bi rekao da to i nije neki gubitak jer njoj dvadesetčetvorogodišnjoj devojci šta je trebao taj čovek na pragu starosti. Ljubav je čudna stvar, dolazi iz neočekivanih uglova i trenutaka, — to ne bira pamet nego srce. A sve je krenulo bezazleno..... lajk, lajk, komplimenti napisani javno na zidu, nalepljena muzika sa you tube — a, citati i srca, smajlovi, lajkovanje svih njenih fotografija, i lepljenja na zid njegovih kratkih priča i tekstova, a onda je sve prebačeno u inbox. Bila je prva godina fakulteta i imponovalo joj je što jedan profesor smatra da je talentovana i tako javno skreće pažnju na nju. Onda je on pitao za broj, nazvao, išli da popiju kafu a završili u njenoj studentskoj sobi na Limanu. Potom hotelske sobe, putovanja, šaputanja preko telefona, poruke na fejsu, držanje za ruke u mračnim ulicama kad ga niko ne vidi. Odlazak i u njegovu kuću na moru gde joj je objašnjavao da su njegovi koreni tu u tom kanjonu Morače u tim selima u tim *junačkim brdima* kako je vole da ističe posebnim tonom, gde se rađaju ljudi kao što je on. Bila je impresionirana, mlada i drčna da se jednom posvađala s kelnerom kada je upitao „šta Vaš tata pije“? Nije primetila da Leon nije prozborio ni reč. Kelnera je posle srela na predavanjima iz četvrte godine. Pogledi sui m se srel i samo joj je namignuo. Pravila se da ga nije primetila.

Kad ga niko ne vidi — to joj nije upadalo u oči. Nije smela da mu se obrati na fakultetu, da ga zagrlji na ulici, na javnom mestu, sedeli su po skrivenim kafeima na obodu grada. Leon je za sve uvek imao objašnjenje.

Nije primetila da joj nikada nije rekao da je voli.

Da ima lepo telo — da.

Da čavrlja kao neka ptičica — da.

Da je zgodna, da je sex bomba, da je u krevetu nadmašna i u stvari, govorio je, sve što je mogao reći za bilo koju prodavačicu tela — ali da je voli, nikada joj nije rekao.

Ona je sve to tumačila time kako je on stariji, ozbiljan, kako mu ne priliči.

Kad ga je čak i jednom pitala da li je voli on joj je uvijeno rekao da on to nikome nije rekao i šaljivo dodao kako on u stvari ne voli ni samog sebe. Onda bi ga ona zagrlila i govorila kako ga ona voli više od svega na svetu. I poljupcima bi okončali taj razgovor. Ona je osećala beskrajnu ljubav, čistu i iskrenu, a on..... ko će znati? Možda je na trenutke i osećao nešto prema njoj, ali ne toliko da bi promenio svoje navike. I sada, u svojim mislima nalazila je opravdanje za njega.

— *Bože kako mi nedostaje!* — pomislila je tužno da je zbolelo do poslednjeg nerva u telu, do poslednje suze zaleđene negde u dnu srca.

— Kako mi nedostaješ Leone... — prošaputala je jedva čujno i duboko uzdahnula.

Zaljubljeno žensko srce zaboravlja sva poniženja, sve šamare, svu tugu. Zaljubljena duša pamti samo lepe dane, nežne dodire i miris sreće. Posebno kada se ima 24 leta.

— Šta Vama treba — prenu je glas šalterskog službenika.

— Plaćam račune... evo... — pružila je priznanice i novac.

Morala je da se spakuje, otkaže stan i vrati se u svoje selo: selo gde je svaki dan neko umirao, gde su svi zavirivali u tuđe živote o kojima su i tako sve znali, gde su blejale ovce i meketale koze sokakom i prolazili teški kamioni na putu za jug ili sever — nebitno.

Plakala je danima, a onda su suze prešle u ćutanje. Ponekad bi kod slučajnog prolaznika osetila dim cigarete, prepoznatljivi miris Leonovog *Lucky Strike-a* taj miris bi je ošinuo kao korbač... i činilo joj se da oseća njegov dodir na svom telu i usne na grudima i kako se topi kao sladoled na Suncu od njegove blizine i topline. Tad bi joj se zavrtelo u glavi i poželela bi da je nema... samo da bol koja je obuzimala i dušu i telo prestane i ta čežnja za njegovim glasom dodirom, smehom — da je nema.

— Izvolite — prekide je glas službenika i ona uze priznanice za struju, kursor i teškim, tromim korakom starice krete prema izlazu iz male seoske pošte.

Na ulici je dočekaše poznata lica iz njenog detinjstva i rane mladosti. Čuli da je diplomirala pa joj čestitaju. Smeškala se na silu, pokušavala da priča bilo šta tek da liči na konverzaciju... a onda kada bi poznato lice zamaklo iza ugla u drugi sokak, u mislima se vraćala prvom susretu sa Leonom.

Na fejsu se odvija paralelni život

Tog jutra je gledala u lice čoveka koje je stiglo kao zahtev za prijateljstvom.

Imao je bradu, kosu talasastu malo dužu, pravilne crte lica, sa borama koje su davale karakter ozbiljnosti i misaonosti. Prosed tu i tamo. Stajao je negde pored Dunava, i čitao knjigu. Izgledao je kao čovek iz ruskog romana s kraja XIX veka. Pitala se šta taj dedica traži od nje na fejsu. Da se pitala kakva je to fotografija gde čovek stojeći čita knjigu i to još pored reke neprimećujući svet oko sebe odgovor bi se nametnuo sam — folirantska. Da je pogledala i profil tog iz njenog ugla doživljenog usamljenog portreta videla bi da taj *dedica* ima 4200 facebook frendova. Da je gledala pažljivo videla bi i neobične postove pretežno ženskog sveta na njegovom zidu. Ali nije. Gledala je čitavih 20 minuta u fotografiju privučena nekim čudnim magnetizmom koji ni sada posle tri godine nije umela da definiše. Kliknula je da prihvata i zaboravila. Taj klik je odredio njen život, a da toga nije bila svesna. Imala je 19 godina i osećala se snažno, moćno, da može da osvoji svet. Položila prijemni za fakultet i uspešno krenula na studije. Bila presrećna. Udvarali su joj se mnogi momci ali ona je sve odbijala i pomalo posmatrala sa visine.